

Papp Judit

A Jó Pásztor és juhai

Papp Judit református lelkész igehirdetése 2013. április 14-én, Misericordias Domini vasárnapjának délelőtti istentiszteletén, a budapesti németajkú református egyházközség templomában (V. ker., Hold u. 18–20) hangzott el. Textus: J 10,11–16.

Kedves testvérek, ünneplő gyülekezet!

Időnként látni az utcán velünk szembejövő bölcsődés csoportot. 8–10 pici gyermek kettesével. Elöl megy egy gondozó, középen kettő, a végén is egy. Mintegy körbe veszik a kicsiket. Szükségük is van erre, hiszen még nem tudnak egyedül közlekedni, tájékozódni, mégis biztonságban kell eljutniuk a célhoz.

Felnőtteknél ilyen már nem látni, legfeljebb idegen országban segít az idegenvezető egy-egy nagyobb csoportot, feltartott esernyővel. Az ember, növekedése évei alatt megtanulja a biztonságos közlekedés, az életben maradás szabályait. Megtanul egyedül döntéseket hozni és azokért vállalni a felelősséget. Már nem szükséges, hogy minden pillanatban mások vigyázzanak rá. Nincs szüksége vezetésre, iránymutatásra. Vagy mégis?

Jézus mai bibliai textusunkban arról beszél, hogy ő a Jó Pásztor. Metafora ez az akkori mezőgazdasági világból. Mindenki értette a hasonlatot, az egyszerű, földműves ember éppen úgy, mint a gazdagok. A nyáj tulajdonosa a gazda volt. Ő bízta meg a pásztort a nyáj felügyeletével, aki minden egyes juhot ismert és számon tartott. Elöl ment, nagy botjával utat tört, védte a juhokat a farkasok támadásától. Éjszakára több gazda nyáját egy közös karámba terelték, és egy ajtónálló felügyelt rájuk. Reggel jöttek a pásztorok, mindenki szólította a maga nyáját, s az állatok mentek a fölismert hang után. Elindultak, a pásztor pedig vezette őket.

A pásztor az, aki vezetést, iránymutatást ad, mert felülről rálátása van a nagy egészre. Összefüggéseiben érzékel mindent, sok információja van, és így megfelelő döntéseket tud hozni a rábízottak érdekében. Nem csak a közvetlen körülötte lévő dolgokat látja, nem „tükör által, homályosan” lát, hanem a nagy egészet. Az övéi tudják is ezt, és hallgatnak rá. Az övéi, az ő nyája, az ő bárányai, akiket a Gazdától megkapott.

Akikért életével vállal felelősséget. Ha farkasok támadnak a nyájra, nyilvánvalóan a pásztor élete is veszélyben van. Sőt, életét adja a juhaiért, ha kell:

„Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól” — így jellemzi magát a Jó Pásztor. (J 11, 17–18)

A pásztor az, akitől személyes figyelmet kap a nyáj minden egyes tagja. Tudja, hogy hány állat tartozik a nyájába. Tudja, hogy melyiknek van valami baja, melyikre kell egy kissé jobban odafigyelnie. Látja a szaporulatot, és számon tartja a veszteségeket is. A jó pásztor utána megy az elkóborolt egy szem állatnak is. Nem legyint rá, mondván: van másik kilencvenkilenc.

A Jó Pásztor így ismeri az övéit. Mindenki fontos neki. A lelkes éppen úgy, mint a kételkedő, az okoskodó, a mindent megkérdőjelező, a pesszimista, az élet terheit nehezen hordozó. Nincs különbségtétel, egyformán szeret. Annyi törődést és figyelmet kap mindenki, amennyire szüksége van.

Összetartja a közösséget is. Épp az egyedek érdekében. Hiszen minden egyes tag érdeke az, hogy a nyáj együtt maradjon. Együtt van esély az életben maradásra, a növekedésre, egymás megvédésére. A közösség együtt maradásához pedig szükség van vezetőre. Felelős vezetőre, aki tudja, mikor mit tesz. Aki valóban a közösség érdekeit tartja szem előtt, nem önös érdekből hozza meg a döntéseit. A Jó Pásztor szavaival és tetteivel ilyen összetartó erő az Egyháznak immár több mint 2000 éve. Őt követik a keresztények, az Ő iránymutatása alapján rendezik be az életüket.

A Jó Pásztor az, akinek a hangja ismerős. Amikor sok nyáj keveredik egymással az éjszakai szálláshelyen, szükség van az ismerős hangra. Az egy nyájba tartozó állatok ezt a hangot ismerik, hozzá mennek oda, és így nem keverednek másik nyáj állatai közé. Biztonságban vannak.

Sokféle hang, sőt zaj veszi körül ma is a Jó Pásztorhoz tartozókat. Vannak köztük olyanok is, amelyek nagyon hasonlóak a Pásztoréhoz. Vannak teljesen idegen hangok is, amelyek ugyanakkor vonzónak tűnhetnek. Csábítóak. Arra biztatnak, hogy más irányba induljunk, mert egy másfajta életminőség vár ránk, ha másik pásztort követünk.

A Jó Pásztor azonban biztos a dolgában: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. (J 10,27–29)

Szükség van egyáltalában erre a gondoskodásra? Ma, a háztartási gépek, autók és úrhajók, a mobiltelefon korában? Elavultnak tűnő fogalmak ezek sok évtizedet megélt, felnőtt emberek számára: vezetés, összetartás, felelősségvállalás akár az élet árán is, a közösség együtt maradása.

A mi nemzedékünket, de már a szüleinkét is arra nevelték, hogy önállóak legyünk. Keressük meg az élethez szükséges pénzt, tanuljuk meg a boldogu-

lás technikáit, ne jöjjünk zavarba akkor sem, ha magunkra maradunk. Hiszen a pénz és a technika fejlettsége korlátlan lehetőségeket ad a kezünkbe. Nincs szükségünk sem iránymutatásra, sem arra, hogy másokhoz kelljen alkalmazkodnunk.

Valóban így volna? Hadd meséljem el annak az asszonynak a történetét, aki az ötvenes években volt fiatalasszony. Többre szeretne volna vinni, mint földműves édesapja, feljött hát a fővárosba egy gyárba dolgozni. Férjhez ment, és már ketten kerestek. Nem akartak gyereket, mert szerettek volna jobban élni. Lett is lakásuk, televíziójuk, autójuk egy olyan korban, amikor ezek keveseknek adhattak meg. Azután elváltak. Mivel volt min osztózni, az asszony egyedül is jól meg tudott élni. Nem volt senkire szüksége. Eljött az idős kor. Az asszony szülei, testvérei, rokonai mind meghaltak. 70 éves korára erős demencia jelei mutatkoztak nála. Már nem mindig tudta, hol van, hogy talál haza, mi történik vele. Jó lett volna valaki, aki figyel rá, segít neki, gondoskodik róla. De nem volt. Mert neki ezidáig nem volt szüksége senkire. Nem kötött kompromisszumot, nem alkalmazkodott, nem mondott le a vágyott javakról. Mi lesz vele most, betegen, kiszolgáltatottan? Vele, aki nem törődött másokkal és a Jó Pásztor soha nem is érdekelte?

A Pásztort viszont nagyon is érdekli az ő sorsa. Az a volt férje gondolja, akit annakidején elhagyott, mert elégedetlen volt vele. Az a volt férje, aki meghallotta a Pásztor hangját és megértette, milyen irányba halad a közösség.

Jézus biztos a dolgában: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.”

Papp Judit református lelkész 1964-ben Budapesten született. Érettségi után, 1983-ban szerzett kántori oklevelet a református kántorképző nyári debreceni tanfolyamán. 1983-tól 1988-ig a Budapesti Református Teológiai Akadémián tanult. 1990-ben szerzett református lelkészi oklevelet, 1999-ben pedig középiskolai vallásstanári diplomát. Két szemesztert végzett a Neuchâtel Egyetem teológiai fakultásán (1989–1990).

Szolgálati helyei: Budakeszi Református Egyházközség (1990–1996, beosztott lelkész), Nagykőrösi Arany János Református Gimnázium (1996–1997, vallásstanár), Budapest–Németajkú Református Egyházközség (2002–2006, beosztott lelkész, 2006–helyettes lelkész).

Két gyermek édesanyja.